

Těmto podmínkám bylo v tomto případě plně vyhověno. Je-li adoptovaná nezletilá Anna Sch-ová nemanželskou dcerou Eduarda E-a, jak tu a tam ve spisech se na to naráží, je tím jen vyhověno tendenci první novely obč. zák., která odstranila zákaz adopce nemanželských dětí jich rodiči zrušením dvorního dekretu ze dne 28. ledna 1816 sb. zák. s. čís. 1206 (§ 20 první novely). Pro posouzení podmínek adopce je rozhodnou doba adopční smlouvy, po případě jejího schválení. V této době bylo prvé manželství Eduarda E-a s Mathildou E-ovou právo-
platně soudně rozloučeno, Mathilda E-ová nebyla proto již manželkou Eduarda E-a a nebylo proto třeba jejího souhlasu k adopční smlouvě ve smyslu §u 180 obč. zák. Schválením adopční smlouvy příslušným sborovým soudem ze dne 30. října 1924, které má ráz konstitutivní a účinkuje od té doby, kdy bylo schvalovací usnesení odevzdáno kanceláři k vyhotovení (§ 416, 426, 427 c. ř. s.), nabyly smluvní strany rodinných práv z adopční smlouvy, o které je nemohl připravit odpor a návrh Mathildy E-ové, by bylo sečkáno se schválením až do rozhodnutí rozepře o obnovu sporu o rozluky a bude jisto, že jest ona zákonnou manželkou adoptantovou čili nic, a zda je proto oprávněna k odporu dle §u 180 obč. zák. Dle nyní platného rodinného stavu oprávnění toho nemá, a nemá proto práva do rodinného stavu smluvních stran zasahovati. To je tím závažnější, že adoptant Eduard E. dle spisového záznamu dne 5. listopadu 1924 zemřel, a, kdyby zůstalo při zrušení schvalovacího usnesení sborového soudu, stala by se adopční smlouva neplatnou ve smyslu dvorního dekretu ze dne 28. června 1837, čís. 209 sb. z. s. (srv. Ehrenzweig, System des allg. Privatrechtes 1924 II. svazek, str. 203, Krasnopolski, Familienrecht 1911 str. 289, Ott, Rechtsfürsorgeverfahren str. 166, Ger. Z. 1901 str. 82, 83, Mayr, Familienrecht str. 103). Napadené usnesení odporuje proto zákonu i skutečnosti a bylo je k odůvodněnému dovolacímu rekursu změnit a obnovit schvalovací usnesení sborového soudu.

Čís. 4627.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 na rok 1888).

Výrokem rozhodčího soudu úrazové pojišťovny v otázce, zda jde o úraz podnikový, jest soud vázán.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, Rv I 1658/24.)

Žalobci byly v podniku žalovaného uříznuty pilou dva prsty. Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Žalovaný vytýká nesprávné posouzení právní proto, že odvolací soud neprávem se cítil vázaným nálezem rozhodčího soudu úrazové pojišťovny dělnické, který odmítl žalobcův nárok na odškodné proti úra-

zové pojišťovně proto, že nejde o úraz podnikový. Dovolatel soudí, že odvolací soud, nejša vázán úsudkem rozhodčího soudu, měl vysloviti, že o úraz podnikový jde proto, že pila sloužila i živnosti mlynářské a hospodářské, a že v tom případě žalovaný jako podnikatel dle Šu 46 úrazového zákona neručí za úraz, kterého úmyslně nepřivodil. Ale třeba že žalovaný nebyl stranou v řízení před rozhodčím soudem a nebylo mu rozhodnutí ani doručeno a třebaže rozhodčí soud rozhodoval jen o žalobcově nároku na odškodné proti úrazové pojišťovně a nikoliv o žalobcově nároku proti žalovanému, jsou soudy nálezem rozhodčího soudu vázány jak v otázce, že žalobci nepřísluší odškodné od úrazové pojišťovny, tak i v otázce, zda jde o úraz podnikový, o níž rozhodčí soud spolurozhoduje. Vychází to z toho, že proti výroku rozhodčího soudu není opravného prostředku. Soudům nepřísluší proto přezkoumání rozhodčího nálezu. Kdyby soudy mohly samostatně rozhodovati otázku, zda jde o úraz podnikový, nutně by k takovému přezkoumání nálezu rozhodčího muselo dojít. (§ 28 min. nař. ze dne 10. dubna 1889, čís. 47 ř. zák. a § 38 až 40 úrazového zákona.). Takovým způsobem mohlo by v otázce, zda jde o úraz podnikový, dojít k rozhodnutím si odporujícím a tomu právě právomoc rozhodčího nálezu má čeliti a vylučuje to tedy, aby řádné soudy rozhodnutí rozhodčího soudu v tom směru přezkoumávaly. Právem proto nižší soudy uznaly pro sebe závaznost rozhodčího nálezu v otázce, zdali jde o úraz podnikový.

Čís. 4628.

Nárok zemského fondu na ošetřovné v ústavu pro choromyslné lze uplatňovati proti osobě, dle zákona k výživě povinné, pořadem práva.

Sníženo-li zemským fondem v určitém případě ošetřovné »s výhradou postižních práv«, nejde o smlouvu soukromoprávní a soudu nelze rozhodovati o tom, zda zemský fond byl napotom oprávněn, ošetřovné opět zvýšiti, nýbrž soudu jest se zabývati jedině tím, jaký účinek mělo snížení (zvýšení) ošetřovného na poměr mezi zemským fondem a osobou k placení povinnou.

Dosah »výhrady postižních práv«.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, Rv I 1813/24.)

Syn žalovaného byl léčen v zemském ústavu pro choromyslné. Původně činil poplatek denně 2 K, k žádosti žalovaného byl výnosem zemské správní komise od 1. dubna 1914 snížen na 40 K měsíčně s výslovným zachováním postižních práv. Dne 1. ledna 1921 vyzval zemský fond žalovaného, by platil nadále 10 Kč denně. Žalobě, již domáhal se zemský fond na žalovaném 17.673 Kč 17 h, jakožto nedoplatku ošetřovného, jež vypočetl dle sazeb, stanovených pro ústav pro choromyslné bez ohledu na slevu, poskytnutou žalovanému výnosem zemské správní komise z roku 1914, vyhověl procesní soud své stolice potud, že přiznal žalobci nedoplatek převyšující placených měsíčně 40 Kč, jen za dobu od 1. ledna 1921 do 31. května 1922 ve výši denních 10 Kč. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné